

Laatste veldwachter van Knokke overleden

Toen Romain Vanockerhout in 1962 op rust ging en officieel op het stadhuis ontvangen, zou er na hem geen veldwachter meer komen. De dienst die hij waarnam werd door de politie overgenomen.

Romain Vanockerhout werd te Keiem geboren in 1897 en op 16-jarige leeftijd leerde hij de timmermansstiel. In 1914 nam het gezin de wijk naar Frankrijk. In 1916 is Romain bij de 1e karabiniers gekomen en hij streed in de sektor Boezinge-Steenstrate, vervolgens in deze van Nieuwpoort en Lo. Na de wapenstilstand bleef hij nog bij de Belgische bezettingstroepen aan de Rijn. Als Vuurkruis ontving hij talrijke medailles.

Terug in 1919 werd de h. Vanockerhout timmerman bij August Wilde-meersch te Zeebrugge en hij werkte er aan de heropbouw van de kerk. Hij ontmoette Germaine Bastoen uit Knokke en ze traden op 18 november 1919 in het huwelijk. In 1920 bleef hij verder werkzaam bij Edmond Dergaert, vervolgens bij aannemers Deneve en Verhaeghe.

In 1930 toetreden tot het politiekorps van Knokke, werd hij in 1932 tot veldwachter benoemd. Hij bleef deze belangrijke dienst tot in 1962 waarmaken.

Bij het slot van de rouwdienst in St.-Margaretha sprak voorzitter Gantois van het Nat. Verb. van Landelijke Politie West-Vlaanderen de laatste hulde uit. Om te onderlijnen dat de betreunde „als garde en met de specifieke middelen van zijn tijd, zijn taak als veldwachter hier in het toenmalig zelfstandige Knokke tot eenieders voldoening heeft volbracht”.

In 1969 vierde het echtpaar Vanockerhout reeds zijn gouden bruiloft en het was in 1980, met een jaartje uitstel wegens ziekte, dat ze weer omringt waren van de hele familie en de overheid voor hun diamanten huwelijksjubileum. Ook op 18 november 1984 was het nog een grote dag bij hun 65 jaar huwelijk.

Romain Vanockerhout overleed op 1 januari 1985. Hij werd met de eer van de oud-strijder uit beide wereldoorlogen ten grave gedragen.

Bruin & Kinkelsblad

Bekende Knokse overleden. - Heden vrijdag wordt, met om 11 u. de rouwdienst in de H. Hartkerk, mevr. Martha Verheye ten grave gedragen. Na vele tientallen jaren heeft ze de herinnering aan wijlen haar echtgenoot Romain Peperstrae, in een Duits concentratiekamp overleden, in ere gehouden. Met hem had ze ook de Réjane bij de dijk in het Zoute tot bloei gebracht, van waar hun kinderen vertrokken zijn om hun eigen zaak in de zin van de ouders met sukses zelfstandig uit te baten.

Met Martha Verheye wordt nu een stukje Knokse geschiedenis afgesloten, dit van de kinderen van de Grauwen Verheye en al evenzeer van de Garre van Konee. Vader Edward Verheye kocht de molen van 't Kalf en zo werd hij de Grauwen voor 't dorp. Hij

Jesus redt uit nood en dood!

†

God zalige

de heer Romain VANOCKERHOUT

echtgenoot van mevrouw Germaine BASTOEN
geboren te Keiem op 17 januari 1897 en godvruchtig overleden te Knokke op 1 januari 1985, gesterkt door de H. Sakramenten van de zieken.

Mevrouw
kind
De
VAN
dan
van
en

knokke

BID GOD VOOR DE ZIEL VAN

mevrouw Martha VERHEYE

weduwe van de heer Romain PEPERSTRAETE

geboren te Knokke op 25 maart 1897 en er godvruchtig overleden op 13 januari 1985, gesterkt door de H. Sakramenten van de zieken in extremis.

was zelf de zoon van Leonardus Verheye, wagenmaker, en die een Dezutter huwde. Edward zag de zaken groot en voor zijn echtgenote Rosalie (Konee) Cornilly liet hij bij de Dorpsstraat naast de herberg een winkel bouwen. Dit was dan aan de Garre, die al vlug deze van Konee werd. De herberg was de Commerce, terwijl aan de overkant van de Garre broer Andries de Univers betrok.

Bij de Dorpsstraat werden Renon, Viktor, Leon en ook Martha Verheye geboren. Renon kwam in de Prince's, Fikken zag minder toekomst als koetsier, Leon opende het eerste grote wasserijbedrijf van de badstad. Martha was te Knokke geboren op 25 maart 1897. Zij huwde in de bloeiperiode met Romain Peperstrae. Na de tragedie van de oorlog vond ze volop steun bij haar kinderen. In de liberale vrouwenbeweging was ze een graaggeziene figuur. Toen bij de Garre van Konee een plaat onthuld werd, was ze nog aanwezig met broer Leon, maar ze is ten slotte de laatste van de kinderen van de Grauwen gebleven. Ze overleed zondag 13 januari jl.

Met hem gaat een man heen die een diepe stempel sloeg op familie en gemeenschap.

Voor vrouw, kinderen en kleinkinderen was hij de minzame echtgenoot en uitnemende vader.

Voor de gemeenschap had hij zijn leven veil in beide wereldoorlogen en in vredes-tijd als veldwachter - de laatste, zoals wij met een zekere weemoed weten.

Stipt op dienst. Menslievend en behulpzaam. Eerlijk vóór alles. Inschrikkelijk en toeschietelijk. Allemaal gaven die zowel waardering als genegenheid verwekten bij de tallozen die hem ambtshalve of in vriendenkring ontmoeten mochten.

Zo kunnen wij voor hem bidden:

Goede God, Gij draagt een naam: onze Vader. Onze overledene heeft gedeeld in Uw vaderschap en gezag. Vergeef wat zwak of zondig was. Bied hem uw beloning voor zoveel inzet en trouw. Laat hem delen in het verrijzenisleven van Jezus. Uw Zoon en onze enige Heer. Amen.

"Een flinke vrouw, men vindt haar niet licht. Haar waarde is hoger dan die van juwelen. Zij gordelt haar lendenen met kracht en steekt haar handen uit de mouwen. Zij onderzoekt of haar huishouden loopt; zelfs in de nacht gaat haar lamp niet uit. Haar mond is vol wijsheid."

(Uit het boek der Spreuken)

Onze overleden moeder was zo een vrouw. Zij was begiftigd met een rijke natuur en met een groot hart, dat wist mee te leven met anderen.

Iemand die, ook toen zij er alleen voor stond, zich verder heeft ingezet voor haar kinderen en de zaak opnieuw bloeiend heeft opgebouwd.

Nu de schag gevallen, w voor deze l voor haar t echtgenoot voor het vo voor haar i

Wij bidder verbonden dood, diep zijn. Dat z

